

ŘEKNĚTE TO DŘÍV

Nikdy nečekej na zítřek, když máš někomu říci, že ho máš rád. Udělej to hned. Nemysli si, že moje maminka, moje dítě nebo moje žena... to přece ví. Snad to vědí, ale tobě to nic neudělá, když jim to zopakuješ.

On byl robustní, měl silný hlas a drsné způsoby. Ona byla křehká a velmi něžná. Uzavřeli spolu manželství. On jí dělal pomyšlení, nic jí nechybělo, ona se zase starala o domácnost a vychovávala děti. Roky ubíhaly a děti rostly, lásky zpestřovaly jejich život. Svatby na sebe nenechaly dlouho čekat a děti z domu odešly.

Ale ve chvíli, kdy všechny děti byly zabezpečeny, žena ztratila svůj úsměv, hubla a stávala se čím dál průsvitnější. Nemohla jíst a zakrátko už ani vstát z postele. Manžel se o ni velmi obával, a tak ji odvezl do nemocnice.

U jejího lůžka se střídali lékaři a později i proslulí odborníci, ale nikdo nemohl přijít na to, o jakou nemoc se jedná. Byli v koncích.

Poslední lékař si vzal manžela stranou: „Řekl bych... Jednoduše... Vaše žena už nechce žít.“ Muž pak vešel do pokoje, kde jeho manželka ležela, sedl si na okraj jejího lůžka a vzal ji za ruku. Drobounká ručka se celá skryla v ohromné dlani. Potom silným hlasem rozhodně prohlásil: „Ty teď nesmíš umřít.“

„Proč?“ zeptala se ho hlasem tichým jako lehký závan větříku.

„Protože já tě potřebuji.“

„A proč jsi mi to neřekl dříve?“

Od té chvíle se její zdravotní stav začal zlepšovat a dnes se cítí výborně.

Převzato ze Zpravodaje č.4/2008 znojenské farnosti a upraveno.